

POSTANOWIENIE

Dnia 21 listopada 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Piotr Niedzielak (przewodniczący)

SSN Jacek Wygoda (sprawozdawca)

SSN Małgorzata Bednarek

Protokolant Justyna Jarocka

w sprawie radcy prawnego P. K.

obwinionego o popełnienie przewinień dyscyplinarnych określonych w art. 64 ust. 1w zw z art.3 ust.2 ustawy z dnia 06 lipca 1982 o radcach prawnych (tekst jedn. Dz.U 2017.1870 ze zm) w zw. z art.29 ust .3 i art.6 ust. 1 i 2 oraz art. 19 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego

po rozpoznaniu w Izbie Dyscyplinarnej w dniu 21 listopada 2018 r.,

skargi obwinionego od orzeczenia Wyższego Sądu Dyscyplinarnego Krajowej Izby Radców Prawnych w W. z dnia 5 października 2015 r. sygn. akt WO-[...] uchylającego do ponownego rozpoznania orzeczenie Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych w [...] z dnia 5 października 2017 r sygn. akt WO [...].

postanawia:

skargę oddalić.

UZASADNIENIE

Orzeczeniem Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych w [...] z dnia 5 października 2017 r. sygn. akt WO-[...] (dalej jako SD OIRP) uznano radcę prawnego OIRP w [...]. - P. K. winnym popełnienia przewinienia dyscyplinarnego opisanego w pkt. 1, tj. o czyn z art. 64 ust. 1 w zw. art. 3 ust. 2 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych w zw. z art. 29 ust.

Kodeksu Etyki Radcy Prawnego stanowiącego załącznik do uchwały nr 8/VIII/2010 Prezydium Krajowej Rady Radców Prawnych z dnia 28.12.2010 r. w sprawie ogłoszenie tekstu jednolitego Kodeksu Etyki Radcy Prawnego oraz popełnienia przewinienia dyscyplinarnego opisanego w pkt. 2, tj. o czyn z art. 64 ust. 1 w zw. z art. 3 ust. 2 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych w zw. z art. 6 ust. 1 i 2 oraz art. 19 Kodeksem Etyki Radcy Prawnego stanowiącego załącznik do uchwały nr 8/VIII/2010 Prezydium Krajowej Rady Radców Prawnych z dnia 28.12.2010 r. w sprawie ogłoszenia tekstu jednolitego Kodeksu Etyki Radcy Prawnego.

Powyższe orzeczenie zaskarżył obwiniony P. K. odwołaniem z dnia 27 lipca 2017 r. uzupełnionym w dniu 4 września 2017 r., domagając się uchylenia zaskarżonego orzeczenia SD OIRP i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania przez Sąd Dyscyplinarny I instancji, ewentualnie zmiany zaskarżonego orzeczenia poprzez uniewinnienia go od „postawionych mu zarzutów”.

Wyższy Sąd Dyscyplinarny Krajowej Izby Radców Prawnych w W. (dalej jako WSD) orzeczeniem z dnia 5 października 2017 r. sygn. akt WO [...] zaskarżone przez obwinionego P. K. orzeczenie SD OIRP sygn. akt WO [...], uchylił w całości i przekazał sprawę do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.

Skargą z dnia 17 stycznia 2018 r. obwiniony P. K. zaskarżył fragment uzasadnienia orzeczenia WSD z 5 października 2017 r., sygn. akt WO [...], stwierdzając w wywiedzionym przez siebie środku odwoławczym, że w uzasadnieniu powyższego rozstrzygnięcia Wyższy Sąd Dyscyplinarny zlecił aby sąd I Instancji orzekając ponownie w sprawie, co do drugiego z czynów zarzuconych obwinionemu (występowanie we własnym imieniu przeciwko swojemu klientowi K. D. z powództwem o zapłatę kwoty 105.000,00 zł z tytułu wynagrodzenia za wykonanie zlecenia polegającego na pomocy w odpłatnym zbyciu wierzytelności należące do K. D.) „bezwzględnie przy przyjęciu terminu granicznego popełnienia przewinienia dyscyplinarnego na dzień 7 marca 2016 r.” zastosował „nowe przepisy Kodeksu Etyki Radcy Prawnego” nie zaś na przepisy Kodeksu Etyki Radcy Prawnego w brzmieniu stanowiącym załącznik do uchwały nr 8/VIII/2010 Prezydium Krajowej Rady Radców Prawnych z dnia 28.12.2010 r. w sprawie ogłoszenia tekstu jednolitego Kodeksu Etyki Radcy Prawnego (...). Zdaniem obwinionego brak jest bowiem podstaw do przyjęcia, że

ów drugi z zarzuconych mu czynów został popełniony przez niego w okresie od 11 grudnia 2013 r. do 7 marca 2016 r. ale według skarżącego czyn ten został popełniony przez niego tylko w dniu 11 grudnia 2013 r. tj. w dacie skierowania do Sądu przez obwinionego pozwu i ten dzień powinien być prawidłowo przyjęty jako data popełnienia przewinienia dyscyplinarnego, a nie jak wskazał to WSD w zaskarżonym uzasadnieniu, datą graniczną popełnienia przez obwinionego czynu był dzień 7 marca 2016 r.

Sąd Najwyższy zważył co następuje:

Skarga obwinionego nie może być uwzględniona i musi zostać oddalona

Zgodnie z art.539a§ 1 k.p.k. od wyroku sądu odwoławczego uchylającego wyrok sądu pierwszej instancji i przekazujących sprawę do ponownego rozpoznania stronom przysługuje skarga do Sądu Najwyższego. Wyrok taki można zaskarżyć w całości lub w części, a skarga może być wniesiona wyłącznie z powodu naruszenia przez sąd drugiej instancji art. 437 k.p.k.lub z powodu uchybień określonych w art.439 §1 k.p.k (art.539 a § 2 i 3 k.p.k) Uregulowanie to nie zezwala zatem na zaskarżenie wyroku sądu odwoławczego uchylającego wyrok sądu pierwszej instancji i przekazującego sprawę do ponownego rozpoznania jedynie co do uzasadnienia wyroku sądu odwoławczego. Możliwość zaskarżenia samego uzasadnienia przewidziana jest w kodeksie postępowania karnego jedynie co do orzeczeń wydanych w pierwszej instancji (art.425§2 k.p.k), do którego w art. 539 f k.p.k. regulującego odpowiednie zastosowanie innych przepisów kodeksu postępowania karnego w postępowaniu dotyczącym skargi na wyrok sądu odwoławczego (rozdz. 55a k.p.k.) brak jest odesłania.

Z uwagi na powyższe postanowiono jak w sentencji